

Kimondóka

*Aki mondó akar lenni,
akolba kell annak menni,
ott kell annak megtanulni,
hogyan kell kimondókálni.*

Mindig megmondták, hogy minek nem vagyok jó, mert egyébista hajlamaim vannak. Ők aztán tudták, mi fán terem a jóság, mert nekik jobban kellett álcázniuk azt, honnan jöttek a jóba, ahova én csak úgy beleszülettem.

Aztán fordult a világ, és megint megmondták, minek nem vagyok jó, mert amonnanista vagyok. Ami igaz, az igaz: ahova születtem, onnan kilábaltam, kínkeserves volt, még egyszer nem tenném. Hogy ugyanazok mondták, nem zavart, mert mondták ugyanazt a másikkak is.

De megmondtam nekik, hogy én jobban tudom, mi vagyok. Egyik sem, amik ők. Ez módfelett méltánylandó, bár roppant kiszolgáltatott helyzet.

Megmondtam azt is, hogy a teljes odaadásomat nem adhatom, mert ha maradéktalanul megtenném, akkor magamat adnám ki. Ám ha mindenki mindig önmagát adja, attól még nem adja föl önmagát. Mi több, a másikat sem. S ne is adja át úgy magát valaminek, hogy a mondandóját magában kelljen tartania.

Ilyenista is, meg amolyanista is? Pedig csak a kimondásról nem lemondó. Egyszerű felmondó.

Normálmagyar

Ósmagyar, ómagyar, szittyamagyar, nagymagyar, kismagyar, mélymagyar, hígmagyar, szkítamagyar, átlagmagyar, összmagyar, jó magyar, idegenszívű magyar – századok óta napjainkig voltak, kik így nevezték önmagukat és honfitársaikat. Javasolnék egy normális elnevezést: ennek mindenki tagja lehet, aki nem akarja meghatározni, ki az igazi magyar, nem állítja, hogy ő van többségben a nemzetben belül, s elfogad mindenkit a partnerének, aki magyarnak tekinti magát. És a másikat. A jelző nélküli magyart. Állítom, többségben leszünk.

Magától (s)értetődik

Leplezetlen kárörömmel jelentjük, hogy megalakult az Indokoltan Sértődöttek Nemzeti Társasága (továbbiakban: ISNT). Az alapítóknak – a dolog természetéből fakadóan – nincs (tekintélyes) nevük és címük, s legkevesbé a szerkesztőségben.

Történelmi alapvetés. Hazánk – hála históriánknak – a megbántott emberek országa (alapsértettség), ezért a fent nevezett társaságba állampolgári jogon nem, csak a kiérdemelt sértődöttség alapján (minősített sértettség) lehet jelentkezni.

Eleve kizáró körülmény az elismertség valamilyen formája (kitüntetés, díj stb.). Természetesen a rangok és címek birtokosai közt is szép számban vannak sértődöttek (nem azt kapta, amire számított; később kapta, mint remélte; nem annyiszor kapta, ahányszor szerette volna, vetélytársa is megkapta stb.), ám bármely korábbi nyilvános megbecsülés megszünteti az alapkövetelményt, a mellőzöttséget.

Ugyancsak kizáró feltétel, hogy ha valaki díjazatlan ugyan, de indokoltan az, mert nem csinált semmit, avagy silány munkát végzett, tehát megalapozottan nem kapott semmilyen méltánylást.

ISNT-tagnak tehát csak az jelentkezhet, aki érdemes teljesítmény ellenére sem kapott elismerést, mert

- a) nem volt bent szakmai, művészeti stb. szervezetben (v.ö. klikk, brancs);
- b) a díjra, kitüntetésre ajánlóknak a jelölés idején dokumentálhatóan volt borítékjuk, postabélyegük, kézbesítőjük stb., mégsem éltek vele;
- c) a mellőzött személy betegesen visszahúzódó (álszerénységi teszt mellékelése kötelező).

Alapkövetelmény tehát nem a pillanatnyi felindultságból elkövetett, hanem az olyan sértődöttség, amiért becsülettel megdolgoztak.

A társaság Önsorsrontási Díjat alapít, amelyet az eleve visszautasításra szánnak.

Az ISNT mint az egyik legnagyobbá növe civil szerveződés a nemzeti rosszkedven a hasonszenvi gyógy mód (homeopátia) elve alapján a „rosszkedvet rosszkedvvel” módszerével próbál rontani, tehát javítani. Pro apátia et libertate!

A várhatóan tömeges jelentkezés miatt az alakuló gyűlést az antihősök terére hirdettük meg. Figyelmeztetés: a tagságról később indokolt esetben (magas kitüntetés) sem lehet lemondani!